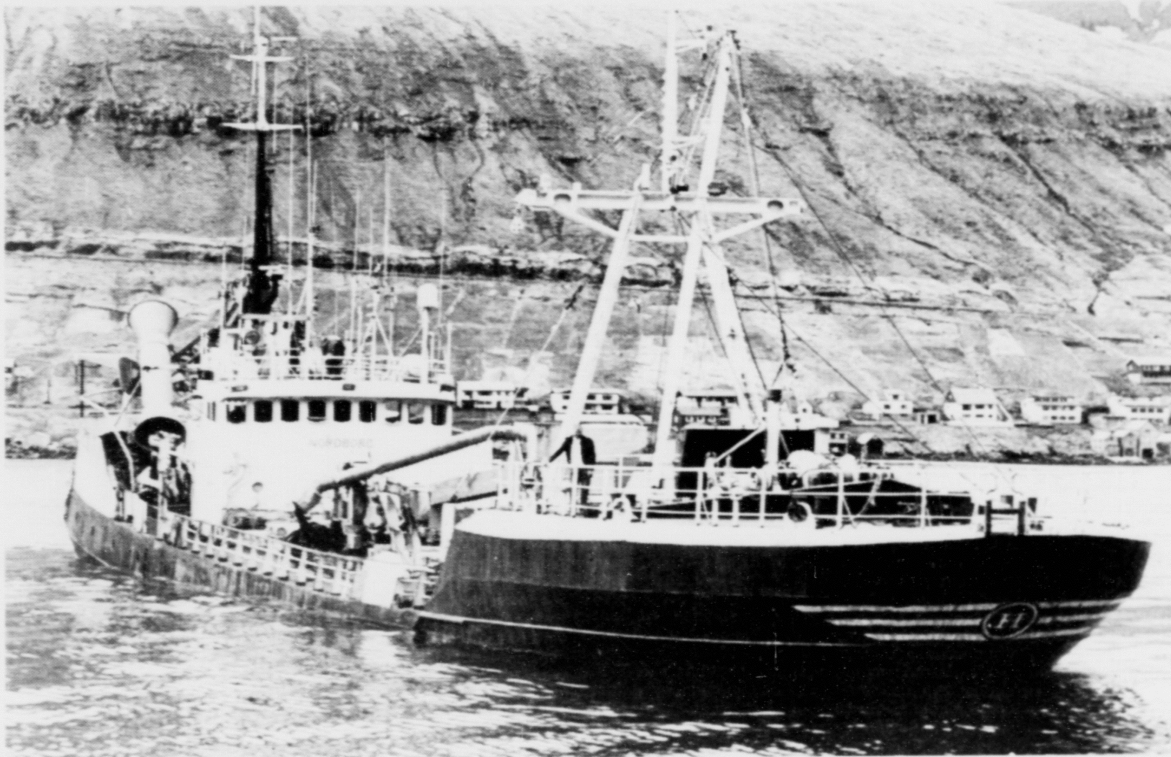

Norðborg hefur marga lastina landað á Fuglafirði seinasta 22 árin, men hetta er fyrsta lastin hon landar av norðhavssild. Myndin er tikið mikudagin, tá Norðborg leggur til at landa

ingartorni. Tómu húsini og lagurnar aftanfyrir tey á Kambsdali eru gloymdar, tá við síggja fullfermdu nótá bátarnar við sild, sum bert fyri góðari viku síðan var søga frá einari farnari og aðrari tíð.

Við bryggja liggja trý nótáskip. Donsku bátarnir Strømnes og Strømsund og so Norðborg, ein tann stoltasta skútan í okkara flota og fiskiskip burturav.

Norðborg liggur innast, og tað sum er eftir av Norðbúgvani, soleiðis at Norðborg fyrr, aðrenn hon gjørdist nótábatum fyrst í sjeitiárunum, liggur fjalt, langt undir sjóvarmálanum.

Norðborg er umbygd fleiri ferðir fyri at bera meir. Seinast var ein bakki settur omaná hana og merki hjá reiðarinum H. stendur fremst í gron. H merkir Hvalnes, reiðariðið, sum Petur Háberg sáli stjórnaði við hepnari hond í mong ár. Aðrenn bakkin varð settur omaná, stóð eisini eitt H frammi á gamla bakkanum. Eg veit ikki um pátrúgv er uppi, men teir hava ikki viljað sett vinkulslíparan á og slípað tað burtur. Vit hómaðu merkið av bryggjukantinum niðri í sjónum, meðan spelknir seiddamurtar av svumu framvið tí.

Slapp endiliga upp í part

Lítið fólk er at síggja á bryggjunni. Heldur einki

Eystein Dalsgaard, stýrimaður á Norðborg:

Vit eiga bróðurpartin av norðhavssildini

– Í gomlu sildatíðini stóð sildin seks mánaðir av árinum í føroysku sjógvi, hon gekk á biti og gýtti her. Norðmenn kunnu ikki sjálvir kanna sær so stóran part av sildini. Vit hava eisini rætt og hendað rætt skulu vit nýta, sigur hann

Eftir Jústinus Eidesgaard
Myndir: Kalmar Lindenskov

Fuglafjörður: Tað er Vit koyra inn eftir Dølum mukumorgun í Fuglafirði. meðan útvarpið messar um

neyð og elendigheit í landinum og úttan úr heimi við. Uppi á Kambsdali standa tóm, tvingsilseld, hús og gapa og sólin skínur, hóast høgættin úr snórbeinum norðan höttir við hvítum

ælum longur norðuri á landinum. Setningurin í hesi ferð var ikki at skriva um elendigheit, men um sild, deiliga stóra norðhavssild, sum vit bert minnst frá tí góðu gomlu tíðini og

sum okkara upphøv greiða frá við sorgblíðum orðum og næstan tárvættum eygum.

Men nú er hon komin aftur, og nótábatar liggja og biða sökkladnir eftir land-

Nú er nógv at gera á Havsbrún. Her lempateir í einum tanga

Í messuni. Jeffrei fremst v.m. Eystein aftast høgrumegin